

A close-up portrait of a man with short, styled white hair. He has his eyes closed and is wearing a light-colored crew-neck t-shirt. He has small black stud earrings in both ears. The background is a solid, light purple color. The text 'ANTI' is overlaid at the top and 'TAPANI' is overlaid at the bottom, both in a white, thin, sans-serif font.

ANTI

TAPANI

Antti Tuisku, Antti Aro ja
Anton Vanha-Majamaa

ANTTTI
TAPANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kuvalähteet, jollei erikseen mainittu:
Otto Virtanen s. 6, 80–81, 178–179, 244
Minna Annola s. 8, 68, 106, 182
Antti Tuiskun kotialbumi s. 12
Lauri Laukkanen s. 206
Jurek Reunamäki s. 214–215
Ossi Ahola / Aamulehti s. 302

Tämän kirjan kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

© Tekijät ja WSOY, 2018
ISBN 978-951-0-42343-1
Painettu EU:ssa

Tämä on omistettu kuuntelijoilleni ja faneilleni.

Ystävilleni ja perheelleni.

Te olette antaneet minun olla, elää ja kasvaa ihmisenä.

*Te olette rohkaisseet minua kulkemaan omaa polkuani
välittämättä muiden asettamista rajoista.*

SISÄLLYS

Puhelu 9

- 01** Juuret (1984–2003) 12
- 02** Peto on syntynyt (2004–2006) 68
- 03** Terapiavuodet (2007–2009) 106
- 04** Aallonpohja (2010–2103) 182
- 05** Pöydän puhdistus (2014) 206
- 06** Peto on irti (2015–2017) 244
- 07** Pakko twerkkaa (2018–) 306

Antin jälkisanat 352

PUHELU

Antti puristaa auton rattia rystyset valkoisina. Harmaalla nelostiellä vauhti kiihtyy sataankahteenkymppiin. On pimeä talvinen ilta, mutta maan niellyt paksu lumi-vaippa valaisee tietä.

Tie on tasainen ja vasta huollettu, mutta nuori kuski näkee edessään rotkon.

Kuulokkeista kuuluu Nanna Mikkosen kärsivällinen ääni. Mikkonen on juuri kertonut, ettei Antin levy-yhtiö halua julkaista hänen seuraavaa albumiaan. Ei, vaikka levy on käytännössä valmis, ja julkaisua on kaavailtu muutaman kuukauden päähän.

»Sie et ole tosissas», Antti kuulee vastaavansa.

Nanna oli yksi Suomen ensimmäisen Idols-kauden tuomareista, ja hänestä tuli lyhyessä ajassa Antille läheinen. Antti jäi Idolsissa kolmanneksi, mutta nousi nopeasti ohjelmaa seuranneen ajan isoimmaksi tähdeksi, eikä suosio vieläkään näyttänyt laantumisen merkkejä.

Tähän päivään mennessä Antti oli jo monesti näyttänyt ilkkujilleen. Niille, jotka pitivät häntä levy-yhtiön luomana kertakäyttötuotteena ja laulutaidottomana tähdenlentona, joka palaisi vauhdilla vanhaan työhönsä Siwan kassalle. Niille, jotka

homottelivat foorumeilla ja nettiiutisten kommenttipalstoilla. Sille idiootille, jonka heittäjä pullo repi Kaivopuiston lavalla Antin luottotanssijan käden auki.

Ja nyt Antti Tuiskun seuraava menestyslevy on viimeistelyä vaille valmis. Kaiken järjen mukaan levy-yhtiön pitäisi puskea uusi levy pihalle vauhdilla. Eivätkö he tajua, että kaikki mihin Antti koskee, muuttuu kullaksi?

»Ymmärrät varmasti, että tämä on meille raskas päätös», Nanna selittää. »Mutta me ei enää voida seurata vierestä tuota kaaosta. Tässä saa odottaa sydän syrjällään, mikä puhelu tulee seuraavaksi.»

»Sun sekoilun on loputtava. Muuten levyä ei julkaista.»

Nanna on oikeassa. Antti Tuisku on ehkä voimakas, voimaannuttava supertähti, mutta Antti Tapani on hyvää vauhtia menossa rikki. Hän on väkivaltaisessa parisuhteessa, jota pakee kauas pohjoiseen aina, kun saa yhdenkin vapaapäivän. Hän on saanut turpaan, valvonut öitä ja jättänyt sen vuoksi studiosessioita väliin.

Antti sulkee puhelimen ja hellittää ratista. Veri palaa rystysiin. On kehitettävä suunnitelma. Jotenkin tästä täytyy nousta.

*»Sun sekoilun on
loputtava. Muuten
levyä ei julkaista.»*

01

»Mulla ei ollut koskaan varsinaista halua lähteä pois. Rovaniemellä oli ystäviä, luontoa ja neljä vuodenaikaa.»

JUURET

Antti Tapani Tuisku syntyi Lapin keskussairaalassa 27. helmikuuta 1984. Se oli leuto talvi, päivisin lämpötila pysytteli vain vaivoin pakkasen puolella. Äiti Tuula oli jäänyt vuodenvaihteessa vanhempainvapaalle työstään Postipankissa, isä Markku painoi pitkää päivää Tojo-Autossa. Perheestä löytyi jo entuudestaan isosisko Henna, joka oli syntynyt kesällä 1979.

Antin lapsuus oli laman, perinneurheilun ja nuoren perheen kasvukipujen täyttämä. Sellainen kuin voisi kuvitella, kun miettii sitä miestä, jollaiseksi Antti Tuisku on sittemmin kasvanut. Miestä, joka on kutsunut itseään Suomen kovimmaksi pop-tähdeksi 12 000 hipihiljaa kuuntelevan ihmisen edessä ilman, että puheessa on hitustakaan liioittelua, mutta joka näyttää Instagramissa olevansa onnellisimmillaan silloin, kun hän saa rönnöttää sohvalla koiransa Viljon kanssa ja katsoa maastohiihtoa.

Aivan napapiirin tuntumassa sijaitseva Rovaniemi oli tuolloin noin 33 000 asukkaan kaupunki. Se riitti lapsuuttaan vietäneelle Antti Tuiskulle oikein hyvin. Maailma oli nykyistä pienempi: elettiin aikaa ennen internetiä ja Antin koko elinpiiri mahtui muutaman virstan säteelle. Katajarannan ala-asteelle

oli kävelymatka turvallista metsätietä pitkin, eivätkä kaukana olleet Ounashalli tai Lapin urheiluopistokaan, joissa Antti kävi urheilemassa. Mitä muuta sitä olisi voinut kaivata?

Tuiskut asuivat Kemijoen itäpuolella Ounasmetsässä, Kuukelintiellä, valkotiilisen rivitalon päätyasunnossa. Asunto oli pieni ja kaksikerroksinen. Alakerrassa oli keittiö, olohuone ja ovi pienelle takapihalle. Yläkerrassa kaksi makuuhuonetta ja parveke.

Portaikon alla oli pieni varastotila, jota Antti piti lapsena piilopaikkanaan.

Markku ja Tuula ostivat asunnon Arava-lainalla ja muuttivat siihen Hennan kanssa vuonna 1983. Henna sai makuuhuoneista pienemmän, vanhemmat isomman. Seuraavana vuonna syntyi Antti, jolloin iso huone jaettiin väliseinällä kahtia.

Kävelen Antti Tuiskun kanssa hänen vanhaa kotitietään Ounasmetsässä. On tammikuu ja lumi on muuttanut Rovaniemen valkoiseksi. Aurinko on hiipinyt hetkeksi taivaanrantaan, mutta painuu nyt jo piiloon. Tähän aikaan vuodesta se pysytteleekin täällä poissa näkyvistä miltei aina.

Antti ei ole käynyt kotona moneen kuukauteen ja tuntuu hengittävän ilmaa kuin ensimmäistä kertaa. Häntä eivät pimeä ja pakkanen haittaa, päinvastoin.

Antti on asunut viimeiset 14 vuotta pääkaupunkiseudulla ja puhuu samaa sekakieltä kuin monet pohjoisesta etelään muuttaneet. Ja kuten niin monella, myös Antilla murre korostuu kotona Rovaniemellä, lähellä omia juuria.

Millaisia muistoja sinulla on täältä Kuukkelintieltä?

ANTTI: Tämä oli lapselle hirveän kiva pihapiiri. Mulla oli kolme kaveria: Hannu oli mua kolme vuotta vanhempi, Janne vuotta ja Niko kahta vuotta nuorempi. Isoimmat kiksit saatiin ulkohommista. Taloyhtiöllä oli lumilingot, kaikki pelit ja pensselit, joilla me leikittiin. Tiputeltiin naapureitten varastojen katoilta lunta ja kilpailtiin, kuka saa ajaa lumilingolla.

Kesäisin leikittiin poliisia ja roistoa, ja jos saatiin olla vähänkin pitempään ulkona, lähetettiin kerrostaloille, pois omasta pihapiiristä. Se oli silloin sama kuin olis seikkaillut vieraassa kaupungissa.

Pihan takana oli pieni kenttä, missä leikittiin perusleikkejä, konkkaa ja kymmentä tikkua laudalla. Lisäksi pelattiin futista ja pesistä, joista jälkimmäistä harrastin ihan joukkueessakin.

Pesäpallo vaihtui ala-asteella hiljalleen pikajuoksuun, ja yleisurheilu vei mut mennessään. 13-vuotiaana tulokset paraniivat koko ajan, ja mie sain jopa yksityisvalmentajan. Parin vuoden jälkeen kehityksessäni alkoi kuitenkin tulla seinä vastaan.

Mistä se johtui?

A: Mie kehityin paljon myöhemmin kuin muut mun ikäiset pojat. Olin yksinkertaisesti pienikokoinen. Meijän pesisjoukkueessa uskalsin ensimmäisenä syöksyä, mutta vanhemmiten aloin pelätä palloa.

Juoksussa kävi samoin, muut etenivät ja mie jäin junnaamaan. 16-vuotiaana muut pojat saattoivat olla jo 190 senttiä pitkiä, meikäläisellä hyvä, jos karvoja kasvoi missään.

Antti urheili innokkaasti jo pienestä pitäen.

KUVA ANTTI TUISKUN KOTIALBUMI

Monella urheilu jää myös siinä kohtaa, kun juhliminen alkaa kiinnostaa.

A: Niin kävi mullekin. Riparin jälkeen kuvioon astuivat alkoholi, biletyt ja kaverit, tuli ihastumisia. Kaikkea mahdollista. Se vaikutti myös siihen, että urheiluinto hiipui.

Muistatko ekat kännisi?

A: Ekat kännit... Joo, muistan! Olin seiskalla. Isosisko Henna oli ostanut meille litran lonkeroa ja pikkupullon Karpalet-karpalolikööriä. Elikkä ei tyyliin mitään. Menin kavereitteni kanssa Sorkkun mäelle koulun lähelle laskemaan mäkeä. Oli talvi ja pakkasta 20 astetta. Juotiin pullot nelistään tyhjiksi, laskettiin mäkeä ja oltiin mukamasten pieruissa.

Jälkeenpäin olen miettinyt, että olikohan sillä olotilalla mitään tekemistä alkoholin kanssa, mutta kyllä se humalalta tuntui.

Tuliko krapula?

A: Krapula? Tiesinkö mie edes, mitä se on? Aika viaton ilta se oli. Ja harvoin mie sen jälkeenkään vedin itseäni niin seipäseen, että olisin oksennellut. Vaikka kasi- ja ysiluokilla tuntui, että melkein joka viikonloppu oli jossain bileet.

Kun olin ysillä, äiti ja isä lähtivät kahdeksi viikoksi Thaimaahan. Ja mehän pidettiin kämpillä ihan hulluna bileitä. Kaverit jäi yöksi, kun he sammuiivat milloin mihinkin. Poliisi kävi useampana yönä valittamassa melusta.

Bileet menivät yleensä aika sujuvasti. Eräällä kerralla juhliin tuli kuitenkin toisen kaupunginosan porukat uhoamaan. Syntyi

pieni kahakka, sellaista nousuhumalaista tönimistä. Me saatiin kuokkavieraat häädettyä pois, mutta samalla hajosi äitin iso lasimaljakko. Mie käytin kaikki rahani uuden hankkimiseen.

Kaikki mejän kaveriporukassa tietää, että äiti on kova siivoamaan ja pitämään jöötä. Niinpä aina juhlien jälkeen me siivottiin kämppä yhdessä niin hyvin kuin mahdollista, pestiin ikkunat ja kaikkea. Yleensä äiti arvasi, että on ollut bileet, jos kämpässä oli vähän liiankin siistiä. Jossain vaiheessa me opittiin tekemään se toisella tavalla: tehtiin ensin ihan totaalinen putsaus ja sen jälkeen laitettiin jotain tauluja vähän vinoon, ettei olisi liian täydellistä.

Miten vanhempasi reagoivat teini-iän juhlamiseen?

A: Mejän on Hennan kanssa annettu tehdä ja kokea vapaasti asioita. Myös kämmätä. Äiti ja isä on aina luottaneet siihen, että pitää kyseenalaistaa, elää ja tehdä virheitä. Äitihän se mulle on alkoholitkin ostanut nuorena. Sen mielestä niin oli turvallisempaa, koska jostain ne nuoret kuitenkin saisi ne juomat hommattua. Näin se pysyi kartalla. Kun olen mennyt ulos niitä kavereitten kanssa juomaan, äiti on käynyt koiran kanssa tunnin välein lenkillä tarkistamassa, että kaikki on kunnossa.

Meijän perheessä on puhuttu kaikista asioista. Se on varmasti yksi syy siihen, että me ollaan tänä päivänäkin ihan superläheisiä. Viime vuonnakin lähdin äitini kanssa tosi mielelläni Los Angelesiin. Tykkään viettää aikaa porukoitten kanssa, ja ne tykkäävät viettää aikaa mejän kavereitten kanssa.

Kun täytiin 30 ja halusin juhlia kolmekymppiset Kanarialla, pyysin mukaan ison joukon kavereita. Kaikki sanoi, ettei ne edes halua Kanarialle ilman mun vanhempia. Niin pidettyjä ne on olleet mejän porukassa.

Saavumme Antin vanhan lukion eteen. Täällä hän opiskeli vielä silloin, kun Idolsin ensimmäiset mainokset alkoivat pyöriä televisiossa. Lukio on ihan samanlainen kuin kaikki muutkin Suomen lukiot: valkoiset seinät ja niitä reunustavat katokset, iso koulun kello ja piha, jolla oppilaat norikoilevat välitunneilla. Nurkan takana maa mustana tuhkasta ja tumpatuista savukkeista.

Antti täytti 18 vuonna 2002. Hän asui perheensä kanssa vielä samassa asunnossa Kuukkelintiellä, ja kaikki oli sinänsä ennallaan: Kuukkelintie ja sitä reunustaneet koivut saattelivat lukiolle, ounashallit ja sorkunmäet odottivat koulupäivän jälkeen.

Silti Tuiskusta tuntui, ettei oma maailma enää mahdu kodin, koulun ja urheilun akselille. Urheilu kiinnosti koko ajan vähemmän ja alla oli auto, äidin sininen Toyota Yaris, joka sai kaveripiirissä nimen Enska. Enää ei tarvinnut kävellä tai pyytää vanhemmilta kyytiä.

Millaista oli olla täysi-ikäinen?

ANTTI: Se oli irtautumisen aikaa. Testailin omia rajoja ja vanhempien sietokykyä.

Vaikka mun ja Hennan nuoruus oli vapaata, tietyistä asioista vanhemmat eivät koskaan joustaneet. Meillä oli aina kotiintuloajat. Aina piti ilmoittaa, missä menee, ja aina piti tulla tiettyyn aikaan kotiin.

Kun täytin 18, aloin riekkua entistä enemmän yömyöhään kartsalla. Ajeltiin autolla kavereitten kanssa ympäri kyliä ja pärtsäiltiin. Heiteltiin hurua...

*Kaikilla on tarina,
jota kerrotaan
vain harvoille
ja valituille.*

*Tarina, joka
koulii ja
koettelee.*

*Tekee meistä
sen, mitä me
tänä päivänä
olemme.*

*Antti Tuiskun
elämäkerta.*

9 789510 423431

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-951-0-42343-1